



ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 12 listopada 2012 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Alfred Beszterda (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Marek Muszyński
	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Jan Pyrcak
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Anny Rotter**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 listopada 2012 r. odwołania **Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych**, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Kielcach z dnia 19 czerwca 2012 r., nr KDF-53/25/2012, którym uniewinniono Obwinionego (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Pełnomocnika Wójta ds. Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w **art. 15** ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej ustawą, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r., Nr 240, poz. 1429), polegającego na zawarciu w dniach: 5 września, 3 i 7 października, 2 listopada oraz 1 grudnia 2011 r., w Urzędzie Gminy (...), umów na realizację zadań z zakresu profilaktyki i przeciwdziałania alkoholizmowi z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań jednostki sektora finansów publicznych w łącznej kwocie 5.648 zł,

czym naruszono art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.),

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Kielcach, uniewinniła Obwinionego (...) pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Pełnomocnika Wójta ds. Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w Gminie (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej ustawą, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r., Nr 240, poz. 1429), polegającego na zawarciu w dniach: 5 września, 3 i 7 października, 2 listopada oraz 1 grudnia 2011 r., w Urzędzie Gminy (...), umów na realizację zadań z zakresu profilaktyki i przeciwdziałania alkoholizmowi z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań jednostki sektora finansów publicznych w łącznej kwocie 5.648 zł, co stanowi naruszenie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.).

W uzasadnieniu do orzeczenia RKO stwierdziła, że w Urzędzie Gminy (...)na dzień 1 grudnia 2011 r. plan finansowy wydatków w rozdziale 85154 § 4170 wynosił 50.000,00 zł, wykonanie wydatków wynosiło 29.637,00 zł, natomiast zaciągnięte a nie wypłacone zobowiązania (na podstawie umów podpisanych przez Pełnomocnika) stanowiły kwotę 26.011,00 zł. Pełnomocnik zaciągnął zobowiązania z przekroczeniem

zakresu upoważnienia w łącznej kwocie 5.648,00 zł.

Szczegółowy wykaz zaciągniętych zobowiązań przedstawia Tabela Nr 1 (załączona do wniosku o ukaranie). Pan (...) zarządzeniem nr (...) Wójta Gminy (...) z dnia (...) został powołany na Pełnomocnika Wójta Gminy (...) do Spraw Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych (akta - karta 4).

W toku postępowania przeprowadzonego w I instancji, Obwiniony wyjaśniał, że: na stanowisku Pełnomocnika Wójta Gminy (...) do Spraw Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych był zatrudniony od 5 września 2011 r. do 31 stycznia 2012 r.

Po powołaniu na to stanowisko zapoznał się z planem finansowym Gminy i wiedział, jaka kwota środków była ujęta w planie finansowym oraz pozostała do wykorzystania. Po zawarciu umów przekazywał je na bieżąco do Referatu Finansowego Urzędu Gminy, który nie przekazywał żadnej informacji, że zaangażowanie wydatków w związku z zawartymi umowami, przekroczyło wielkości określone w planie finansowym. Wskazał, że zawarł umowy wymienione we wniosku o ukaranie a do zaciągnięcia zobowiązania ponad kwoty określone w planie finansowym doszło w wyniku błędu, który nie był celowy.

Rzecznik, we wniosku końcowym w czasie rozprawy przed RKO, popierała wniosek o ukaranie Obwinionego w zakresie winy, jak i wymierzenia kary upomnienia.

Oceniając zarysowany wyżej stan faktyczny, Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła, że Obwiniony był pracownikiem Urzędu Gminy (...) i odpowiedzialność z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych może ponosić na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy, zgodnie z którym odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponoszą pracownicy jednostek sektora finansów publicznych, którym odrębną ustawą lub na jej podstawie powierzono wykonywanie w takiej jednostce obowiązków, których niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych. Ustawą odrębną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy, może być ustawa o finansach publicznych (art. 53 ust. 2), ustawa o rachunkowości (art. 4 ust. 5) lub ustawa - Prawo zamówień publicznych (art. 18 ust. 2). Jeżeli kierownik jednostki nie powierzy określonych obowiązków pracownikom bądź uczyni to niezgodnie z obowiązującym w tym zakresie przepisem - pracownik nie podlega odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (patrz -

orzeczenie GKO z dnia 21 maja 2009 r., BDF1/4900/14/14/RN-2/09/534, Biul. Orz. NDFP 2009 r., nr 3, poz. 9).

W aktach sprawy znajduje się zarządzenie Wójta Gminy, z którego wynika, że zakres obowiązków Obwinionego określają przepisy ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawy o przeciwdziałaniu narkomani oraz inne przepisy.

W ocenie Komisji Orzekającej I instancji, zarządzenie Wójta Gminy (...) nr (...) o powołaniu Pełnomocnika nie może stanowić powierzenia obowiązków w zakresie gospodarki finansowej, ponieważ nie zawiera ono wyszczególnionych (konkretnie wskazanych) obowiązków mieszczących się w pojęciu „gospodarka finansowa”. Dla skuteczności powierzenia obowiązków i egzekwowania odpowiedzialności za ich właściwe wykonywanie, konieczne jest wyraźne wskazanie powierzanych pracownikowi uprawnień i zadań. Powierzenie nie może nastąpić w sposób dorozumiany, co wprost wynika z art. 53 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, wprowadzającego domniemanie kompetencji kierownika jednostki w zakresie całości gospodarki finansowej jednostki. Ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest aktem szczególnym, chroniącym finanse publiczne przed niezgodnymi z prawem działaniami jednostek sektora finansów publicznych - gdzie obowiązuje jednoosobowe kierownictwo, a więc jednoosobowa decyzyjność.

Tylko w wyraźnie scedowanych i przyjętych przez pracownika sprawach mogą być oni ukarani z ustawy (np. orzeczenie GKO z dnia 14 marca 2011 r., BDF1/4900/4/4-5/11/163 oraz orzeczenie GKO z dnia 16 stycznia 2006 r., DF/GKO/Odw.-77/101-102/2005/649).

Wynika z nich, że prawidłowo dokonane powierzenie obowiązków w zakresie gospodarki finansowej ma podstawowe znaczenie dla oceny ważności czynności dokonywanych przez pracowników jednostki sektora finansów publicznych. Brak w aktach sprawy dokumentu spełniającego ustawowe wymogi prawidłowego powierzenia obowiązków i przyjęcia przez niego części obowiązków kierownika jednostki w zakresie zaciągania zobowiązań, nie oznacza, że obowiązki te zostały powierzone. Od pracownika jednostki, któremu kierownik jednostki powierzył określone obowiązki w zakresie gospodarki finansowej tej jednostki, odróżnić należy pracownika działającego w miejsce kierownika jednostki. W ocenie Regionalnej Komisji Orzekającej, należy odrębnie rozpatrywać skutki zawarcia umowy bez upoważnienia na gruncie stosunków

cywilno-prawnych i skutki zawarcia takiej umowy w świetle przepisów ustawy. Inne znaczenie ma bowiem upoważnienie do składania oświadczeń woli w imieniu jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu prawa cywilnego i upoważnienie do zaciągania zobowiązań w imieniu jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu prawa finansowego. W pierwszym przypadku chodzi o reprezentację (pełnomocnictwo), w drugim zaś o upoważnienie do dysponowania środkami finansowymi jednostki.

Bez stosownego powierzenia, wynikającego bądź wprost z przepisów prawa, bądź z odrębnego imiennego upoważnienia (czego nie było w rozpatrywanej sprawie) nie jest możliwe przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności z art. 15 ustawy, mimo, że doszło do skutecznego zaciągnięcia zobowiązania. W rozpatrywanej sprawie, w ocenie Komisji Orzekającej I instancji, nie wystąpiła przesłanka podmiotowa przypisania odpowiedzialności Obwinionemu, w związku z czym rozstrzygnięto, w I instancji – jak o tym mowa na wstępie, tj. Regionalna Komisja Orzekająca uniewinniła (...) od zarzucanego mu czynu.

W związku z uznaniem przez Komisję Orzekającą I instancji, że Obwiniony nie może ponosić odpowiedzialności z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, odstąpiono od przedmiotowego rozpatrywania sprawy. Natomiast Komisja ustaliła, że we wniosku o ukaranie Rzecznik wskazał, że przekroczenia upoważnienia dokonano na dzień 1 grudnia 2011 r., podczas gdy karalnym deliktem finansowym jest zaciągnięcie zobowiązania. Zatem konieczne byłoby ustalenie wszystkich przypadków ze wskazaniem kwoty i daty zaciągnięcia zobowiązania. Ponadto do wniosku o ukaranie nie załączono podstawowego dla oceny sprawy dowodu, to jest planu finansowego w zakresie, w którym przekroczone upoważnienie do zaciągania zobowiązań, a jedynie zarządzenia w sprawie zmian w budżecie Gminy z dnia 27 grudnia 2011 r. konwalidujące przekroczenie upoważnienia.

Od orzeczenia tego odwołał się na niekorzyść Obwinionego, Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych. Podkreślił on na wstępie, iż - jego zdaniem - RKO nie miała podstaw do uniewinnienia Obwinionego (...). Wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą.

W odwołaniu wskazał, co następuje.

1. Nie ma przeszkód prawnych do tego, aby gmina - jako samorządowa osoba prawna - działając poprzez swój organ jakim jest burmistrz (wójt, prezydent) udzielała pełnomocnictwa. Dotyczy to także jednoosobowego pełnomocnictwa do działania w jej imieniu. Pełnomocnictwo winno zgodnie z art. 98 i nast. K.c. określać jednocześnie jego rodzaj, zakres umocowania, w tym także poprzez wskazanie rodzaju czynności prawnych, do których dokonywania pełnomocnik został umocowany. Takie elementy zawiera § 4 zarządzenia nr 129/2011 Wójta Gminy (...) w sprawie powołania Pełnomocnika Wójta Gminy (...) do Spraw Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Umocowanie takie nie może być uznane za naruszenie, czy też obejście prawa. Jak wynika z treści art. 31 ustawy z dnia 8 marca 1990 r., o samorządzie gminnym, wójt (także burmistrz i prezydent - w myśl art. 11a ust. 1 pkt. 1 tej ustawy) uzyskał status reprezentanta gminy i w jego gestii leży przejawianie woli gminy na zewnątrz. W ramach wynikającego uprawnienia z art. 31 ww. ustawy, mieści się również uprawnienie do ustanowienia pełnomocnika.

Przepis art. 31 ustawy o samorządzie gminnym nie określa kręgu osób, którym wójt może udzielić pełnomocnictwa, w konsekwencji wójt (burmistrz, prezydent) na tej podstawie oraz zgodnie z dyspozycją art. 95 i nast. K.c. może udzielić pełnomocnictwa każdej osobie. Niemniej jednak z wewnętrznych aktów gminy (regulaminy, instrukcje), może wynikać ograniczenie co do osób, którym pełnomocnictwo jest udzielane, jak również rodzaju, zasad i zakresu udzielonego pełnomocnictwa, zwłaszcza w sytuacji, gdy osoba ma być umocowana do zaciągania lub potwierdzania zobowiązań gminy (z kontrasygnatą skarbnika). Udzielenie takiego pełnomocnictwa winno być zgodne z zasadami ustalonymi w tych wewnętrznych uregulowaniach.

W ocenie Rzecznika, z art. 30 i 31 ustawy o samorządzie gminnym wynika ogólna kompetencja organu zarządzającego (wójta) do reprezentacji gminy na zewnątrz. W stosunkach cywilno-prawnych może on składać oświadczenia woli, w tym ustanawiać pełnomocników do tych czynności, których mógłby sam dokonać jako organ w rozumieniu art. 38 K.c., a które byłyby bezpośrednio czynnościami gminy. Ponadto art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz.473 z

późn. zm.) określa, iż w celu realizacji programu wójt (burmistrz, prezydent) może powołać pełnomocnika.

2. Przyjmując takie stanowisko RKO za właściwe, można doprowadzić do takiego stanu, iż nikt nie poniesie odpowiedzialności za zobowiązania zaciągane, często w dużej wysokości (?) przez pełnomocnika gminy, a to może prowadzić do obejścia prawa.
3. W przedmiotowej sprawie Pełnomocnik przyjął udzielone mu pełnomocnictwo, działał w tym zakresie samodzielnie i miał uprawnienia do zaciągania zobowiązań do pełnej kwoty określonej w upoważnieniu. W związku z tym, w przypadku przekroczenia powinien ponosić on za to odpowiedzialność, o czym stanowi § 5 zarządzenia nr 129/2011 Wójta Gminy (...) w sprawie powołania Pełnomocnika Wójta Gminy (...) do Spraw Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.
4. Bezzasadne jest ustalenie wszystkich przypadków ze wskazaniem kwoty i daty zaciągnięcia zobowiązania. Elementy te zostały szczegółowo określone w Tabeli Nr 1 stanowiącej integralną część wniosku o ukaranie.
Ponadto elementy te ujęte we wniosku o ukaranie, nie znalazły odzwierciedlenia w orzeczeniu Regionalnej Komisji Orzekającej.

Tak więc, zdaniem Rzecznika, w przedmiotowej sprawie nie zachodziły żadne przesłanki wyłączające odpowiedzialność Obwinionego (...). Ustaleń Zawiadamiającego i Rzecznika nie kwestionował sam Obwiniony.

Główna Komisja Orzekająca, rozważając zarzuty wobec zaskarżonego orzeczenia, stwierdziła, że Komisja Orzekająca I instancji poprawnie dokonała oceny stanu faktycznego sprawy, podzieliła zawarte w zaskarżonym orzeczeniu oceny prawne i zgodziła się z wydanym rozstrzygnięciem. Wniosek o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania uznała za nieuzasadniony.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów podniesionych przez Rzecznika, GKO podkreśla, iż powinnością organu orzekającego jest uwzględnienie przy rozstrzyganiu sprawy okoliczności przemawiających na niekorzyść Obwinionego, jak i na jego korzyść, zaś nie dających się rozwiązać wątpliwości, nie wolno rozstrzygać na niekorzyść Obwinionego.

Co do zarzutów określonych wyżej jako pkt 1, GKO zgadza się ze stwierdzeniem, że gminie – jako osobie prawnej – służy prawo ustanowienia przez właściwy jej organ pełnomocnika, który może działać w jej imieniu. Rzecznik wskazuje na pełnomocnictwo określone w zarządzeniu Wójta Gminy (...) nr (...) z dnia (...) w sprawie powołania Pełnomocnika Gminy (...) do Spraw Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. GKO, analizując ów dokument, podzieliła opinię wyrażoną w orzeczeniu Komisji Orzekającej I instancji, iż pełnomocnictwo to, nie może być uznane za skutecznie powierzenie Obwinionemu (...) obowiązków i odpowiedzialności w zakresie części wyszczególnionych (konkretnie wskazanych) obowiązków mieszczących się w pojęciu „gospodarka finansowa”. W zarządzeniu tym stwierdza się, że zakres obowiązków „pełnomocnika” wynika z przepisów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U z 2007 r., Nr 70, poz. 473 ze zm.). Obowiązki te w art. 41 ust. 1 tej ustawy ustalono następująco:

„1. Prowadzenie działań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych oraz integracji społecznej osób uzależnionych od alkoholu należy do zadań własnych gmin. W szczególności zadania te obejmują:

- 1) zwiększanie dostępności pomocy terapeutycznej i rehabilitacyjnej dla osób uzależnionych od alkoholu;
- 2) udzielanie rodzinom, w których występują problemy alkoholowe, pomocy psychospołecznej prawnej. a w szczególności ochrony przed przemocą w rodzinie;
- 3) prowadzenie profilaktycznej działalności informacyjnej i edukacyjnej w zakresie rozwiązywania problemów alkoholowych i przeciwdziałania narkomanii, w szczególności dla dzieci i młodzieży, w tym prowadzenie pozalekcyjnych zajęć sportowych, a także działań na rzecz dożywiania dzieci uczestniczących w pozalekcyjnych programach opiekuńczo-wychowawczych i socjoterapeutycznych;
- 4) (uchylony);
- 5) wspomaganie działalności instytucji, stowarzyszeń i osób fizycznych, służącej rozwiązywaniu problemów alkoholowych;
- 6) podejmowanie interwencji w związku z naruszeniem przepisów określonych w

art. 131 i 15 ustawy oraz występowanie przed sądem w charakterze oskarżyciela publicznego;

- 7) wspieranie zatrudnienia socjalnego poprzez organizowanie i finansowanie centrów integracji społecznej.”

Przytoczony katalog zadań kontrastuje z zakresem działania „pełnomocnika” wynikającym z Regulaminu organizacyjnego Urzędu Gminy (...) (zał. do zarządzenia Wójta Gminy (...) Nr (...) z (...) – opublikowanego w Biuletynie Inf. Gminy – [www](#). (...)), w którym zgodnie z § 46 „Do zakresu działania Pełnomocnika Wójta ds. Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w szczególności należą sprawy:

- 1) koordynacja pracy Gminnej Komisji Profilaktyki, Rozwiązywania Problemów Alkoholowych i Narkomanii, w tym udział w posiedzeniach komisji, sporządzanie protokołów z jej posiedzeń oraz rejestracja postanowień komisji,
- 2) nadzór nad działalnością Punktu Konsultacyjnego dla osób i rodzin z problemami alkoholowymi,
- 3) organizowanie szkoleń, zajęć lekcyjnych i innych wynikających z Gminnego Programu Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.”

Z dokonanego przez GKO porównania owych zapisów wynika, że określanie zadań pełnomocnika poprzez odesłanie w zarządzeniu z dnia (...) do art. 41 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, nie wypełnia ustawowego wymogu określenia zakresu „gospodarki finansowej” przekazanej mu przez wójta we władanie. Zapis ten raz i zwłaszcza w porównaniu do określonego Regulaminem Urzędu Gminy zakresu działania pełnomocnika – sprowadzających się do czynności organizacyjno-obsługowych.

Wątpliwości GKO budzi także kwestia kontrasygnowania zaciąganych przez pełnomocnika Gminy zobowiązań. Cytowany wyżej Regulamin stanowi bowiem w § 29 m.in. „Skarbnik Gminy jako główny księgowy budżetu realizuje zadania określone w odrębnych przepisach, zapewniając prawidłową gospodarkę finansową Gminy. Do zadań Skarbnika należy w szczególności:

- 1) kontrasygnowanie oświadczeń woli składanych w imieniu Gminy, jeżeli mogą one spowodować powstanie zobowiązań finansowych,(...)”

Analizując powyższe GKO uznała, że RKO słusznie uznała za wiarygodne wyjaśnienia Obwinionego złożone na rozprawie przed Komisją Orzekającą I instancji zawarte w protokole rozprawy.

Co do obawy wyrażonej przez Odwołującego się w pkt 2.

Zdaniem GKO, wątpliwość wyrażona przez Rzecznika rozwiązać można na gruncie art. 130 ust. 1 ustawy. Wniesienie wniosku o ukaranie za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest prerogatywą rzecznika dyscypliny finansów publicznych. Wątpliwość ta w świetle art. 19 ust. 2 ustawy, nie może wpływać na rozstrzygnięcie wydane w niniejszej sprawie.

Oдноśnie do zarzutu 3.

Art. 53 ustawy o finansach publicznych stwierdza jednoznacznie, że kierownik jednostki sektora finansów publicznych jest odpowiedzialny za całość gospodarki finansowej tej jednostki. Ust. 2 tego artykułu stanowi, że kierownik może powierzyć określone obowiązki w zakresie gospodarki finansowej pracownikom jednostki. Przyjęcie obowiązków przez te osoby powinno być potwierdzone dokumentem w formie odrębnego imiennego upoważnienia lub wskazania w regulaminie organizacyjnym tej jednostki. Zdaniem GKO, zarządzenie Wójta z dnia (...) i jego przyjęcie przez Obwinionego nie spełnia kryteriów ustawowych. Dotyczy to zwłaszcza materii określonej w § 5 zarządzenia wójta. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest materią uregulowaną ustawowo, ponoszą ją osoby spełniające ustawowe kryteria. Fakt, iż Obwiniony (...) potwierdził podpisem (bez daty) na egzemplarzu zarządzenia Wójta z dnia (...) „Otrzymałem (...)” – zdaniem GKO, nie spełnia wymogów określonych w ustawie o finansach publicznych (art. 53 ust. 2). W kontekście cytowanych wyżej uregulowań Główna Komisja Orzekająca nie może uznać, że w rozpoznawanej sprawie kierownik jednostki kompetentnie udzielił skutecznego z punktu widzenia ustawowych przesłanek odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych przekazania zadań i odpowiedzialności – co zasadnie wywiedziono w zaskarżonym orzeczeniu Komisji Orzekającej I instancji.

Oдноśnie do zarzutu 4.

Podnoszona przez Rzecznika skuteczność działań pełnomocnika z punktu widzenia obrotu cywilno-prawnego nie może – zdaniem GKO – przesądzić o

poprawności działań Wójta z punktu widzenia wewnętrznego ładu w gospodarowaniu publicznymi środkami finansowymi. Skoro Regionalna Komisja Orzekająca – zasadnie zdaniem GKO – ustaliła, że udzielone Obwinionemu (...) pełnomocnictwo nie spełnia ustawowych kryteriów i jest bezskuteczne z punktu widzenia możliwości przypisania mu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - dalsze procedowanie w sprawie jest bezprzedmiotowe. Uznanie, że ze względów podmiotowych nie ma możliwości przypisania Obwinionemu winy za zarzucony mu przez Rzecznika czyn wyczerpuje cele postępowania.

W tym stanie rzeczy GKO uznała, że wniesione odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i orzekła jak w sentencji.